

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/89/2020
Identifikačné číslo spisu: 5816203645
Dátum vydania rozhodnutia: 29.09.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:5816203645.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: JUDr. Ondrej Brláš, so sídlom kancelárie Štefánikova 9, Nitra, značka správcu S 1770, správca konkurznej podstaty úpadcu GEOINFOS s.r.o. v konkurze, so sídlom Račianska 109/B, Bratislava IČO: 31 371 400, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5 Bratislava, IČO: 31 318 916, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Thorpe recovery, družstvo, so sídlom Stráž 8419, Zvolen, IČO: 46 662 324, zastúpeného Advokátska kancelária LawService, s.r.o., so sídlom Stráž 3/223, Zvolen, IČO: 36 861 723, o určenie neplatnosti zmluvy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 28Cb/171/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2019, č. k. 2Cob/121/2018-296, v znení opravného uznesenia z 25. septembra 2020, č. k. takto 2Cob/121/2018-376, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalovaný m á n á r o k voči žalobcovi na plnú náhradu trov dovolacieho konania.
- III. Intervenient m á n á r o k voči žalobcovi na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. novembra 2017, č. k. 28Cb/171/2016-273, zamietol žalobu o určenie absolútnej neplatnosti zmluvy uzatvorenej medzi GEOINFOS s.r.o., so sídlom Račianska 109/B, Bratislava IČO: 31 371 400 (ďalej len „GEOINFOS s.r.o.“ alebo „úpadca“) a OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5 Bratislava, IČO: 31 318 916 (ďalej tiež „OTP“ alebo „žalovaný“) o hypotekárnom úvere č. 4500U06102 zo dňa 21. júna 2006 v znení jej neskorších dodatkov a zároveň žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že považoval za osvedčený naliehavý právny záujem žalobcu na požadovanom určení, keďže je spôsobilé privodiť mu priaznivejšie právne postavenie - vlastníka t.č. založenej nehnuteľnosti.

Avšak argumentáciu žalobcu ohľadne vady právneho úkonu, a to, že právny úkon učinila osoba bez oprávnenia konať, súd prvej inštancie vyhodnotil za nedôvodnú. Za podstatné považoval, že v čase vykonania namietaného právneho úkonu existovalo vystavené poverenie pre osoby konajúce v danej veci za žalovaného. To, že poverenie nebolo priložené k vykonanému úkonu (zmluve), nespôsobilo neplatnosť právneho úkonu. Konajúce osoby boli v pracovnoprávnom vzťahu k žalovanému, čo súd prvej inštancie hodnotil ako konanie v zmysle § 15 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“ alebo „OBZ“). Ďalej uviedol, že preukázanie prijatia poverenia konajúcimi osobami, ako podmienka platnosti poverenia, nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a ani iného zmluvného dojednania. Poverenie v zmysle úpravy pracovného práva znamená, že za zamestnávateľa, ktorým je právnická osoba, robí právne úkony štatutárny orgán (člen štatutárneho orgánu); namiesto neho môžu robiť právne úkony aj ním poverení zamestnanci. Iní zamestnanci, najmä vedúci organizačných útvarov sú oprávnení ako orgány zamestnávateľa robiť v jeho mene právne úkony vyplývajúce z ich funkcií určených organizačnými predpismi. Zamestnávateľ môže písomne poveriť ďalších svojich zamestnancov, aby robili určité právne úkony v pracovnoprávnych vzťahoch v jeho mene. V danom prípade žalovaný preukázal vo vzťahu k osobám (Ing. Hablák a Ing. Matlák) oprávnenie konať v rozsahu poverenia s náležitosťami v zmysle ust. § 9 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“ alebo „ZP“), majúce základ v Podpisovom a kompetenčnom poriadku žalovaného. Ide o odlišný vzťah ako precizuje obchodnoprávna úprava odkazujúca na ustanovenie § 15 OBZ. V citovanom ustanovení ZP nie je uvedené ako podmienka platnosti prejav vôle - podpísanie prijatia poverenia, postačí konkludentné prijatie priamo konaním podpisujúcich osôb.

3. Na odvolanie žalobcu (úpadcu) Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „odvolací súd“), rozsudkom zo 14. mája 2019, č. k. 2Cob/121/2018-296, rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) potvrdil ako vecne správny a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Keďže sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, preto v súlade s ust. § 387 ods. 2 CSP konštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, na zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne predpisy a svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil.

4. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že nedošlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, tvrdeného žalobcom v odvolaní. Konštatoval, že súd prvej inštancie aplikoval na predmetnú zmluvu správne normy a tieto správne interpretoval [§ 15 OBZ v spojitosti so súvisiacimi predpismi § 9 ZP, § 20

ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“)] a správne právne posúdil poverenie konajúcich osôb - zamestnancov žalovaného, ktorí konali v rozsahu interných dokumentov zamestnávateľa platne, tieto osoby mohli podpisovať za žalovaného. Dotknuté osoby konali v súlade so svojou pracovnou náplňou a v zmysle interných predpisov žalovaného. O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že ich plnú náhradu priznal žalovanému ako úspešnej strane v odvolacom konaní proti žalobcovi (§ 369 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP).

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca [úpadca (ďalej aj „dovolateľ“)] dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ CSP. Navrhol dovolaním napadnutý rozsudok, prípadne aj rozsudok súdu prvej inštancie, zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu, resp. prvoinštančnému súdu, na ďalšie konanie.

6. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP dovolateľ odôvodnil nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu. Uviedol, že odvolací súd ako aj súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

a to v súvislosti s nesplnením povinnosti podľa ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 393 ods. 2 CSP. Dovolateľ uviedol, že vo vzťahu k písomnému povereniu namietol absenciu akceptácie poverenia zo strany tam uvedených zamestnancov, pričom vyjadril názor, že absencia tejto obligatórnej náležitosti (rozsah a vôľa zamestnancov takéto poverenie prijať) spôsobuje neplatnosť predloženého poverenia. Dovolateľ ďalej k tomu zrekapituloval vyjadrenia oboch strán a posúdenie tejto otázky v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktorému oponoval, poskytnúc vlastný výklad ust. § 9 ods. 1 a 2 ZP a hodnotenie prvoinštančného rozhodnutia tvrdiac, že „súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutočnosťou, že predmetom udeleného poverenia nebolo zastupovanie zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch, ale zastupovanie zamestnávateľa ako subjektu mimo rámca pracovných vzťahov“, čo nemožno posudzovať podľa ust. § 9 ZP, ale ako dohodu o plnomocenstve podľa ust. § 31 OZ, aplikujúc subsidiárnu pôsobnosť OZ. Poukázal na obsah iných poverení udelených žalovaným v inom spore vedenom proti dovolateľovi (tam žalovanej strane) o zaplatenie 1.511.457,45 eura s prísl. v rozhodcovskom konaní, kde poverené zamestnankyne potvrdili prijatie poverenia konat' v mene OTP Banka Slovensko a.s. Dovolateľ vytkol odvolaciemu súdu, že sa s uvedenou odvolacou námietkou žalobcu „nestotožnil a potvrdil správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie“. Podľa dovolateľa neboli prijaté závery tak odvolacím ako ani súdom prvej inštancie riadne a náležite odôvodnené; „už samotný okresný súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces a odvolací súd toto porušenie len potvrdil.“ Poukázal v tejto súvislosti na čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru, (všeobecne) na judikatúru EŠLP, na čl. 2 ods. 1 a 2 CSP, čl. 15 ods. 1 CSP, čl. 16 ods. 1 CSP a citoval i z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 464/2011. Dovolateľ namietol, že súdy nižších inštancií sa nezaoberali so všetkými skutočnosťami, ktoré v konaní vyšli najavo a tento postup v odôvodnení svojich rozhodnutí žiadnym spôsobom nezdôvodnili, čo označil za postup rozporný „so základnou zásadou občianskeho práva neminem laedere (nikoho nepoškodzovať)“.

7. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považoval za vecne správny, riadne odôvodnený a konanie pred súdmi oboch nižších inštancií za spravodlivé. Poukázal na judikát R 2/2016.

8. K tomuto vyjadreniu žalovaného žalobca repliku nepodal.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré prechádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

K stranám zúčastneným v dovolacom konaní

10. V priebehu dovolacieho konania žalovaný oznámil, a to podaním doručeným súdu prvej inštancie 10. novembra 2020, že medzi ním ako postupcom a Thorpe recovery, družstvo, so sídlom Stráž 8419, Zvolen, IČO: 46 662 324 ako postupníkom (ďalej tiež „postupník“ alebo „intervenient“), došlo dňa 28. októbra 2020 k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej je i pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o hypotekárnom úvere, ktorá je predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 28Cb/171/2016 a na odvolacom súde pod sp. zn. 2Cob/121/2018. Žalovaný navrhol, aby do konania na jeho miesto vstúpil postupník. Za aplikácie ust. § 80 ods. 1 CSP, § 438 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd uznesením z 10. decembra 2020, sp. zn. 5Obdo/89/2020, návrh žalovaného na zmenu strany sporu zamietol, keďže návrh podal na to neoprávnený subjekt.

11. Následne, dňa 21. decembra 2020, bolo najvyššiemu súdu doručené oznámenie intervenienta o vstupe do konania na strane žalovaného.

12. Intervenient dňa 8. marca 2021 oznámil súdu, že došlo k vyhláseniu konkurzu na majetok žalobcu - úpadcu a že dovolacie konanie by sa malo v zmysle ust. § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZKR“) prerušiť.

13. Dovolací súd z údajov publikovaných v príslušnom Obchodnom vestníku a tiež v Obchodnom registri zistil, že uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 4K/29/2020-60 z 26. februára 2021, právoplatným a vykonateľným 6. marca 2021, bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka: GEOINFOS s.r.o., so sídlom Račianska 109/B, Bratislava IČO: 31 371 400 a súd ustanovil do funkcie správcu: Pospíšil & Partners, k.s., so sídlom kancelárie Plynárska 3D, Bratislava, značka správcu: S 1267.

14. Na výzvu dovolacieho súdu správca úpadcu, Pospíšil & Partners, k.s., podaním z 21. mája 2021 navrhol v konaní pokračovať a v predmetnej veci rozhodnúť. Doložil aj splnenie podmienky pre zastúpenie v dovolacom konaní (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP).

15. Z údajov Obchodného vestníka, č. 165/2021, s dňom vydania 26. augusta 2021, dovolací súd zistil, že pod č. K042846 došlo k zverejneniu rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I vo veci vyhláseného konkurzu na majetok dotknutého úpadcu, a to o výmene správcu na prvej schôdzi veriteľov tak, že odvolal správcu: Pospíšil & Partners, k.s., so sídlom Plynárska 3D, Bratislava, IČO: 44 342 004, značka správcu: S 1267, z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu (GEOINFOS s.r.o.) a ustanovil do funkcie správcu: JUDr. Ondrej Brláš, so sídlom kancelárie Štefánikova 9, Nitra, značka správcu S 1770 (ďalej len „správca“ alebo „žalobca“). S uvedeným správcom dovolací súd bez ďalšieho pokračoval v dovolacom konaní, vzhľadom na ustanovenie § 47 ods. 4 ZKR a skôr podaný návrh na pokračovanie v súdnom konaní. Podľa citovaného ustanovenia, v konaniach prerušených podľa ods. 1 (vyhlásením konkurzu) možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu.

K prípustnosti dovolania

16. Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanovení § 420 a § 421 CSP.

17. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domáť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

18. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. III. ÚS 474/2017).

K dôvodom dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

19. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ust. § 420 písm. f/ CSP, t. j. z dôvodov zmatečnosti. Podľa tohto zákonného ustanovenia, dovolanie

je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

21. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúci je výlučne záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

22. V danom prípade dovolateľ v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f/ CSP namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu a keďže išlo o rozhodnutie potvrdzujúce rozsudok súdu prvej inštancie, na ktorého odôvodnenie odvolací súd v napadnutom rozsudku odkázal, tak dovolateľ do svojich námietok zahrnul výhrady k preskúmateľnosti oboch týchto rozhodnutí súdov nižších inštancií. K tomu je však potrebné uviesť, že predmetom dovolacieho prieskumu v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP môže

byť len rozhodnutie odvolacieho súdu, v danom prípade vo veci samej. Výplýva to z dikcie tohto zákonného ustanovenia, citovaného vyššie (ods. 19).

23. Dovolací súd ďalej uvádza, že z hľadiska prípustnosti dovolania je existencia vady zmätočnosti zaťažujúca konanie pred súdom prvej inštancie významná iba vtedy, ak zároveň zaťažuje konanie aj pred súdom odvolacím, alebo vtedy, ak bola vada zmätočnosti včas (t. j. v lehote na podanie odvolania) namietaná v odvolacom konaní, pričom tento nedostatok odvolací súd neodstránil. Pritom platí, že s poukazom na judikát č. R 39/1993, podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená, ak strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré jej bolo riadne doručené, odvolanie (viď tiež 3Obdo/59/2019, 3Obdo/37/2020).

24. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom vymedzenému dôvodu zmätočnosti skutočne došlo.

25. V danom prípade dovolateľ v dovolaní namietol vadu zakotvenú v ust. § 420 písm. f/ CSP, spočívajúcu v nesprávnom procesnom postupe, ktorá dovolateľovi znemožnila, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

26. Pod pojmom nesprávny procesný postup je potrebné rozumieť taký postup súdu, ktorý je v rozpore so zákonom. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr.: právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerať do spisu a robiť si z neho výpisky, právo vyjadriť sa k

návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom vo svojom materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol strane rozsudok doručený do vlastných rúk. Naopak medzi tieto práva nepatrí právo strany sporu na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu. Pre prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces.

27. Dovolateľ v dovolaní namietal, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nepreskúmateľné. Z ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, upravujúceho náležitosti odôvodnenia rozhodnutí odvolacieho súdu, vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vo väzbe na ust. § 393 ods. 2 veta prvá CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní. Súčasne z čl. 3 ods. 1 CSP vyplýva, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s ústavou, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

28. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

29. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

30. Rovnako najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu

na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu

na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

31. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, II. ÚS 102/07).

32. K nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach vydaných po 1. júli 2016 odkazoval aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3. decembra 2015

pod č. R 2/2016, podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť“ rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných

pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa

§ 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd však v tomto smere poukazuje na názor ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 44/2021

z 26. januára 2021, vo vzťahu k aplikabilite stanoviska R 2/2016 po 1. júli 2016, v zmysle ktorého: „z ústavnoprávneho hľadiska, ako aj z hľadiska relevantnej judikatúry EŠLP ťažko bez ďalšieho prijať názor najvyššieho súdu vyslovený v jeho stanovisku R 2/2016, pretože

k podstatnej zmene v právnej úprave prípustnosti dovolania po 1. júli 2016 nesporne došlo, pričom nemožno odhliadnuť od skutočnosti, že rovnakú, ale ani obdobnú úpravu, ktorá bola obsiahnutá v § 241 ods. 2 písm. b/ OSP (tzv. iná vada), Civilný sporový poriadok vo vzťahu

k dovolaniu, resp. jeho odôvodneniu už výslovne ani neobsahuje. Aktuálnosť stanoviska

po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je preto potrebné chápať

v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere,

že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Včlenením formulácie o práve

na spravodlivý proces do textu zákona sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnila.“ K tomu pozri tiež rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 120/2020.

33. Po preskúmaní veci v rámci dôvodov vymedzených v dovolaní (§ 440 CSP), dospel dovolací súd k záveru, že konanie nie je postihnuté vadou zmätočnosti spočívajúcou

v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu takej intenzity, ktorá zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP. V napadnutom rozhodnutí

sa totiž odvolací súd dostatočne, t. j. preskúmateľne, vysporiadal s pre danú vec rozhodujúcimi skutkovými a právnymi otázkami a dostatočne reagoval na relevantnú argumentáciu strán predstretú v odvolacom konaní, pričom dodržal zákonom vyžadované náležitosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým došlo k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, vyplývajúce

predovšetkým z ust. § 393 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 387 ods. 2 a 3 CSP.

34. Podstatné bolo, že napadnutým rozsudkom odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne. Odvolací súd následne, a to plne v súlade s úpravou v ust. § 387 ods. 2 CSP, v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, a preto sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov prvoinštančného rozhodnutia a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody. Pokiaľ žalobca za podstatný - nosný dôvod absolútnej neplatnosti dotknutej úverovej zmluvy považoval nedostatok oprávnenia dotknutých zamestnancov konať

za zamestnávateľa (žalovaného), ktorý mal spočívať z ich strany v absencii prejavu prijatia poverenia udeleného zamestnávateľom na konanie (tu podpísania úverovej zmluvy), tak odvolací súd sa aj k tejto otázke dostatočne vyjadril v ods. 20, 21 a 27 napadnutého rozsudku. Konkrétne, z hľadiska námietok žalobcu v podanom odvolaní, uviedol (ods. 27), že: „Poverenie pre zamestnancov nie je plnou mocou, ktorá vyžaduje, aby bola plná moc prijatá splnomocnencom, v tomto prípade ide o poverenie vyplývajúce z organizačných predpisov, vyplýva teda zo samotnej organizačnej štruktúry a zamestnaneckého vzťahu“.

Išlo o jednoznačné potvrdenie správnosti a zhrnutie záverov právneho posúdenia veci v tejto otázke, podrobne uvedeného už v rozhodnutí súdu prvej inštancie, konkrétne v ods. 21 a 22 odôvodnenia.

35. Dovolací súd dodáva, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže

na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. V danom prípade však odvolací súd aj sám vysvetlil ďalšie svoje úvahy, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

36. Dovolací súd uzatvára, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu predstavuje rozhodnutie so zrozumiteľným a jednoznačným zdôvodnením, a to aj v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorým napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu tvorí celok a s dodržaním náležitostí vyžadovaných pre riadne odôvodnenie odvolacieho rozhodnutia vyššie citovanou procesnou právnou úpravou (§ 393 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 387 ods. 2 a 3 CSP). Za tohto stavu dovolací súd nezistil existenciu dovolateľom tvrdenej vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci samej.

37. Žiada sa dodať, že z obsahu dovolania a jeho dôvodov je však zrejmé, že dovolateľ v podstate nebol spokojný s výsledkom rozhodnutia v merite veci a prostredníctvom vymedzeného dôvodu dovolania o nepreskúmateľnosti, t.j. zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, predostrel súdu svoju predstavu o odôvodnení rozhodnutia, vlastné závery a právne názory na posúdenie veci, ktoré by mu mohli vo výsledku priniesť úspech. Z konštantnej judikatúry aj ústavného súdu však vyplýva, ako už bolo uvedené vyššie,

že z hľadiska spravodlivého súdneho procesu medzi procesné práva strany sporu nepatrí právo strany na to, aby súd akceptoval jej procesné návrhy, aby súd rozhodol v súlade s predstavami strany sporu, alebo aby súd odôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

38. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov, resp. tohto, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (pozri Števček M., Ficová S.,

Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1373). Najvyšší súd Slovenskej republiky a Ústavný súd Slovenskej republiky sa už viackrát vo svojich skorších rozhodnutiach vyjadrili, že z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03 a napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/129/2018, 3Cdo/162/2018).

39. Podľa ust. § 447 písm. c/ CSP, dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

40. Vzhľadom na vyššie uvedené, keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. c/ CSP odmietol.

41. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného a intervenienta rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.